

#stopp islamofòbia

Textos per al debat

Taller de formació sobre la islamofòbia

Organitzat per **Unitat Contra el Feixisme i el Racisme** i altres entitats

Dissabte 14 de febrer de 2015, 10-14h

Espai Jove Fontana
Gran de Gràcia 190
Metro Fontana/FGC Gràcia

Contra la islamofòbia: feixisme mai més!	2
Per no caure en la islamofòbia	3
Observando el bosque: etnocentrismo, universalismo y misión.....	4
“Las primeras feministas fueron egipcias y turcas cuando las españolas no sabían ni que quería decir”	5
Què és Unitat Contra el Feixisme i el Racisme	7

Nota: Distribuïm aquests textos com a contribució al debat: no necessàriament representen l'opinió d'UCFR ni de la campanya Stop Islamofòbia.

Contra la islamofòbia: feixisme mai més!

Text preparat entre diferents activistes d'UCFR com a contribució al debat intern sobre aquest tema. És una proposta, no una posició acordada d'UCFR. El text es va redactar abans dels atemptats de París.

Les mostres d'islamofòbia a Europa i Catalunya són cada vegada més preocupants. A França, el partit feixista, Front National (FN), fa bandera de la seva hostilitat vers la població musulmana d'aquell país. A Alemanya, un nou moviment, PEGIDA, organitza manifestacions racistes i islamòfobes, que compten amb una [forta participació](#) de reconeguts grups nazis. A casa nostra, el partit feixista Plataforma per Catalunya (PxC) fa el que pot per imitar el FN i fomentar l'odi vers les persones musulmanes. Tristament, alguns partits institucionals també agiten el discurs islamòfob. L'efecte d'això és reforçar el feixisme, com ha passat a França, on el FN és ara la primera força política a les enquestes.

Es pot dir que actualment la islamofòbia és la forma més estesa de racisme.

La laïcitat: Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR), com a moviment, és laic; és a dir, "independent de tota confessió religiosa" (això no exclou, és clar, la participació d'entitats confessionals, com a una part més de la unitat). La laïcitat implica oposar-se a les imposicions i prohibicions religioses. Implica oposar-se a la ingerència i parcialitat de les institucions pel que fa a les creences. Se suposa que l'Estat espanyol és aconfessional, però en realitat, com denuncien els [moviments laics](#), dona un estatus molt privilegiat a l'església catòlica, mitjançant acords amb el Vaticà i la Conferència episcopal espanyola. Donada aquesta realitat, seria pur cinisme justificar les mesures que es prenen contra l'islam en base al laïcisme. El laïcisme i l'antiracisme exigeixen una oposició frontal a la islamofòbia.

Per tant, UCFR vol deixar clar el seu rebuig total al racisme vers la gent musulmana: la islamofòbia. Aquí fem esment d'algunes de les seves manifestacions:

Les prohibicions del "burca": Diverses institucions a Catalunya, des de diferents ajuntaments fins al propi parlament, han votat a favor de prohibir el "burca". En realitat, no es veuen burques a Catalunya, i de nicabs n'hi ha ben pocs. A UCFR no ens posicionem ni a favor ni en contra del vel integral, però rebutgem qualsevol prohibició o imposició respecte a la forma de vestir de les dones. La negació d'aquest dret a les dones musulmanes és racisme. Els partits de dretes intenten eliminar els drets de les dones i de les persones immigrades en moltíssims aspectes de la vida; quan diuen que amb les seves prohibicions protegeixen la dignitat de les dones musulmanes demostren una hipocresia colossal. De fet, les veritables víctimes de la prohibició del vel integral són les dones, perquè les reclou a casa, n'accentua

l'aïllament i entorpeix la seva integració en un entorn social nou per a elles. Fem nostres les paraules del [Consell Nacional de Dones de Catalunya](#), que aplega 372 entitats i associacions de dones de tot el territori català: la prohibició del burca "té un caràcter clarament electoralista i intencionat amb arrels xenòfobes importants". Com ha quedat [demostrat](#), els intents de prohibir el "burca" han beneficiat PxC.

La construcció de mesquites: Són notòries les barreres que s'aixequen quan una comunitat musulmana vol tenir una mesquita (o més exactament un oratori: ara per ara, a tot Catalunya, [no hi ha](#) una sola mesquita pròpiament dita). Segons les [xifres](#) de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat, a casa nostra hi ha 231 centres de culte musulmans. Hi ha, en canvi, 6.701 centres de culte catòlics. Aquesta situació incompleix la llibertat religiosa que promet la constitució espanyola, segons la qual totes les persones, les musulmanes incloses, haurien de tenir el dret a observar la seva fe en condicions dignes. Les institucions haurien de fer el possible per eliminar les traves davant la construcció d'espais adequats de culte. On hi ha preocupacions veïnals, les institucions haurien de fer el possible per establir ponts de diàleg. Sota cap concepte s'ha de donar impunitat a l'extrema dreta per alimentar les pors, en interès propi. (No hem d'oblidar que PxC va [aconseguir notorietat](#) per primera vegada mitjançant aquest tipus d'atemptat a la convivència, a Premià de Mar. Quan el veïnat va [descobrir](#) realment què representava PxC, se'n va desvincular.)

L'ensenyament religiós: El novembre de 2014 el govern espanyol va publicar el [currículum](#) per a les classes optatives de religió islàmica a l'educació primària, en compliment de la normativa vigent des de fa dècades. Segons les [xifres de la Generalitat](#), el curs 2012-13, a Catalunya 176.674 alumnes cursaven religió catòlica, i només 77 religió islàmica. Les xifres per al sector públic eren de 65.446 i zero, respectivament. Hi havia a Catalunya un total de 864 docents de religió; 632 al sector públic. De docents de religió islàmica, però, [no n'hi ha cap](#) a Catalunya. Ni cal dir que aquesta situació és criticable des d'un punt de vista laic. Una opció seria rebutjar de ple l'ensenyament religiós amb fons públics, demanant la derogació de tota la normativa que el sosté. Sigui com sigui, mentre existeixi aquesta normativa, cal exigir més igualtat de tracte entre les religions. Però PxC va respondre amb la campanya "No a la imposició del islam en las escuelas, aprobada por el PP". Parteixen d'una mentida: les classes de religió islàmica serien sempre optatives, no "una imposició". Però sobretot, si el 99,76% de l'alumnat de religió estudia catolicisme, davant de només un 0,04% que estudia l'islam, centrar-se en aquesta ínfima minoria no és laïcisme; és racisme. És, a més a més, racisme utilitzat per intentar construir un partit feixista; no se'ls ha de fer el joc.

"El terrorisme islàmic": A partir dels anys 90, i encara més després de l'11-S, és molt típic que s'associï l'islam amb el terrorisme. És cert que algunes persones musulmanes han comès actes terribles, com també ho han fet persones d'altres religions o de cap. Però això no justifica tractar tota la gent

musulmana com a sospitosa de terrorisme, de la mateixa manera que no es pot culpar “la gent cristiana” de les morts a l'Orient Mitjà a mans de Bush, Blair i Aznar. És cert que dins l'islam, com dins moltes religions, hi ha sectors fonamentalistes i tancats, però el principal impulsor de la versió més conservadora de l'islam és l'Aràbia Saudita, aliat i amic de tot el món occidental i, és clar, de l'Estat espanyol. Qui pateix els prejudicis, en canvi, és la gent musulmana dels barris populars de casa nostra, com ara els “11 del Raval”, condemnats a la presó amb [proves molt dubtoses](#). La campanya mediàtica, policial i institucional contra la població musulmana avui en dia se sembla bastant a la que es va crear a Gran Bretanya als anys 70 contra la població d'origen irlandès, i que va provocar casos com el que apareix a la pel·lícula “En el nom del pare”. No hauríem d'esperar dècades abans de denunciar greus injustícies semblants a casa nostra.

Oposició sense embuts a l'antisemitisme i la islamofòbia: feixisme mai més! Als anys 30, els nazis feien servir l'antisemitisme, l'odi vers la gent jueva, com una eina per a construir el seu moviment, amb els tràgics resultats que ja coneixem. Ara, gran part dels partits feixistes europeus

prefereixen recórrer a la islamofòbia, un tipus de racisme que actualment gaudeix d'una impunitat semblant a la que tenia l'antisemitisme anys enrere. La lluita contra el feixisme requereix d'una oposició total a aquesta islamofòbia. No val, com fan alguns moviments europeus, equiparar el feixisme i l'islamisme i parlar de combatre'ls d'igual manera. No hem d'equiparar els botxins amb les víctimes. Als anys 30, davant Hitler i els nazis, algú pensa que els moviments antifeixistes haurien estat més forts d'haver dit: “Estem en contra dels nazis, però també en contra de l'extremisme jueu”? La mateixa idea és una bestiesa; també avui.

Al contrari, necessitem enfortir el moviment unitari contra el feixisme i contra la islamofòbia que aquell impulsa. Això implica aconseguir la màxima participació en aquesta lluita per part de la gent musulmana. Com en qualsevol altre sector de la població, trobarem diverses idees i visions del món, i com amb totes les persones que participem a UCFR, podrem dialogar sobre aquestes coses mentre compartim la lluita comuna, contra el feixisme que ens amenaça a totes i tots nosaltres.

Contra la islamofòbia: feixisme mai més!

Per no caure en la islamofòbia

Brigitte Vasallo, autora de Pornoburka. Article publicat a [La Directa](#), 14/01/2015

La paraula *islamofòbia* ha adquirit un lloc central a les portades dels nostres diaris, a les nostres converses, a les nostres opinions. Arran de la legítima reprensió dels atemptats terroristes de París, s'ha generat un terrible soroll de fons on tot es confon. Criticar el terrorisme és islamofòbia? Denunciar la islamofòbia de moltes d'aquestes crítiques és legitimar el terrorisme? Què és què i on ens trobem enmig de tot plegat?

L'any 2006, l'informe de l'Agència Europea de Drets Fonamentals *Musulmans a la UE. Discriminació i islamofòbia* advertia que una de les grans dificultats per reconèixer la islamofòbia és que, sovint, apareix camuflada sota imatges de patriotisme i autodefensa. Per això és important recordar que aquest fenomen no és una qüestió d'opinions ni de sensibilitats, sinó que és una forma d'incitació a l'odi tipificada des de fa anys en l'àmbit internacional i amb indicadors acotats. En general, hi ha molt poca gent que s'anomeni obertament islamòfoba, si bé és cert que està menys penalitzat socialment que dir-se, per exemple, racista. Però, com amb qualsevol altre eix d'opressió com el sexisme, la lgtbfòbia o la xenofòbia, no n'hi ha prou amb no identificar-se com a part de l'entrellat per no ser-ho: s'ha de fer una feina intensa i profunda d'identificació i autocrítica.

Islamofòbia i discursos d'exclusió

En la seva explicació més bàsica, la islamofòbia es defineix com el conjunt de prejudicis i la por contra l'islam i les persones musulmanes. És important matisar a què ens referim quan diem *persones musulmanes*. Més enllà de les creences i les pràctiques religioses de cadascú, s'entén com a persona musulmana tothom que sigui llegit, correctament o incorrecta, com a tal. Persones de tradició musulmana que són laiques o atees també pateixen la islamofòbia. Persones llegides com a àrabs, ja siguin cristianes àrabs, jueves àrabs, amazigues, kurdes o de qualsevol ètnia o tradició cultural i religiosa, pateixen la islamofòbia. Sense anar més lluny, el policia assassinat a París, anomenat Ahmed, ha estat definit com a musulmà sense cap mena de dubte i sense preguntar al seu entorn si ell s'identificava com a tal o no.

Aquesta filiació necessària i que no es posa en dubte entre tradició cultural, racialització, cognoms i filiació religiosa forma part, precisament, de l'entrellat de la islamofòbia, que construeix un mite identitari a partir d'una oposició binària fictícia: Europa com a laica (o com a cristiana) i l'islam i les persones musulmanes com a estrangeres, exògenes. L'enemic extern.

En aquest sentit, els terroristes de París, els germans Kouachi, també han estat llegits únicament com a musulmans sense aturar-nos a pensar que, alhora, eren francesos, nascuts a França i educats a l'entorn francès d'una institució d'acollida francesa. Tant el seu cognom com el lloc de naixement dels seus pares es potencien per construir una identitat aliena que nega la seva biografia.

Aquesta lectura reduccionista no només afecta els bàrbars terroristes amb els quals ni volem ni ens podem identificar.

De les persones llegides com a musulmanes, en parlem com a *segones i terceres generacions d'immigrants*, com si la migració no fos un procés, sinó un factor hereditari. Fins i tot les persones que s'han convertit a l'islam recentment són estrangeritzades.

Els vuit indicadors d'islamofòbia

L'any 1997, la Runnymede Trust va crear una comissió per estudiar la islamofòbia al Regne Unit que ha quedat com un dels grans referents per entendre aquesta qüestió. Del seu estudi, anomenat *Islamofòbia, un repte per tots nosaltres (Islamophobia: a challenge to all of us)*, se'n dedueixen vuit indicadors. Podem seguir el seu rastre sense cap mena de dificultat en la majoria de debats –públics o privats– sobre l'atemptat de París que s'estan veient aquests dies. Quan parlem d'islamofòbia, doncs, ens referim a alguna d'aquestes actituds.

1. Entendre l'islam i/o les persones musulmanes com una entitat monolítica o estàtica, incapaç d'adaptar-se a noves realitats
2. Entendre-les com a diferents, separades i independents, no influenciades per factors culturals i sense valors comuns amb altres cultures
3. Entendre-les com a inferiors, bàrbares, irracionals, primitives i sexistes
4. Veure-les com a enemigues agressives, amenaçadores, aliades del terrorisme i del xoc de civilitzacions
5. Entendre l'islam com una ideologia política i militar
6. Rebutjar sense cap mena de consideració qualsevol crítica a Europa provinent de persones o entitats musulmanes

7. Justificar les pràctiques discriminatòries contra les persones musulmanes

8. Entendre l'hostilitat contra les persones musulmanes o l'islam com quelcom *natural*

Amb aquests indicadors a la mà, podem revisar les converses i les informacions que han sortit sobre l'atemptat i repensar a què ens estem referint quan denunciem el punt de vista islamòfob. Hi ha un espai enorme per poder denunciar la violència sense que els nostres discursos generin opressió cap a una població que està triplement victimitzada: pels terroristes que estan segregant la seva creença i la seva identitat, per la resta de la població que la criminalitzem sense embuts i per una sèrie d'estructures polítiques, econòmiques i administratives obertament racistes.

Pensar que rebutjar el terrorisme caient en el discurs islamòfob és ser radical o atrevir-se a ser políticament incorrecte demostra que hem après ben poc sobre reproducció de dinàmiques d'opressió i sobre pensament colonial. Ben al contrari, és alinear-se amb el discurs hegemònic que legitima polítiques internacionals, invasions, espolis i aliances perverses en un món que es defineix sense embuts com el del bé contra el mal, com la civilització enfront de la barbàrie. És la ideologia que ens prepara per empatitzar amb Israel, per entendre les intervencions a l'Iraq i per llegir l'Afganistan en termes de fanatisme religiós sense implicacions polítiques internacionals. Estem davant l'antisemitisme del segle XXI i estem caient a la mateixa trampa.

Si el privilegi és el lloc que ocupem quan neguem una opressió perquè no ens afecta directament, en el cas de la islamofòbia, queda molta feina per fer.

Observando el bosque: etnocentrismo, universalismo y misión

Lola López, miembro del Centre d'Estudis Africans

La representació que nos hacemos del otro depende fundamentalmente de las características de nuestro árbol. Así, cuando hacemos discursos sobre los otros, lo que hacemos es fundamentalmente construir un nosotros. Por ejemplo, las relaciones de género es algo que constantemente crea mucho interés. La razón no es que las otras culturas estén más o menos equivocadas o preocupadas por este tema, es que en el momento actual, para la cultura occidental, éste es un tema candente. En este sentido, la visión de la diversidad cultural que tiene la cultura occidental nos explica su carácter etnocéntrico, universalista y tendente a la misión.

□ **Etnocéntrica.** Tendencia a aplicar los propios valores culturales para juzgar el comportamiento y las creencias de

personas formadas en otras culturas. Bajo la asunción de valores universales se han proyectado diferencias culturales desde la matriz firme de una cultura particular (occidental). Conceptos como el bárbaro, el salvaje, etc., no hacen más que reflejar la asimetría entre culturas, y la tendencia a asumir como universales los patrones, valores e ideales propios. Cabe decir que probablemente todas las culturas sean en mayor o menor medida etnocéntricas, ahora bien, lo que diferencia a la cultura occidental es precisamente el siguiente punto, el universalismo.

□ **Universalista.** Es la idea de que nuestra cultura y sus manifestaciones no sólo es la mejor, sino que es la mejor para el resto de culturas. Vinculada a la noción del tiempo como lineal, que transcurre, que no tiene vuelta atrás, que siempre va en la misma dirección, tenemos la noción progreso. La idea de que avanzamos, mejoramos, nos desarrollamos en un solo camino posible y relacionado con el tiempo. A medida que pasa el tiempo, nosotros vamos mejorando y progresando en una única línea de evolución que nos lleva a la perfección. En esa línea evolucionista de progreso vinculada al tiempo, los occidentales nos consideramos a nosotros mismos los más avanzados, por lo tanto los más cerca de esa supuesta perfección. En nuestro imaginario, detrás nuestro están los

atrasados (por ejemplo algunos países de Latinoamérica), los subdesarrollados (como Haití o ciertos países africanos) y los primitivos (“tribus” que se encuentran en lugares de diversas zonas del mundo). De forma paralela a esta línea estarían los equivocados, los musulmanes. Estos también en diferentes estados de desarrollo siendo los más avanzados países como Qatar y los menos países como Afganistán o Yemen.

□ **La misión.** Los occidentales no sólo sienten que su cultura es la mejor para ellos y para el resto, sino que además tienen la misión de ayudar a los demás a seguir el buen camino. Siguiendo la moral judeocristiana, el pecado también se puede cometer por omisión, por lo tanto no “ayudar”

“Las primeras feministas fueron egipcias y turcas cuando las españolas no sabían ni que quería decir”

*Entrevista a **Dolors Bramon**, profesora de islamología de la UB, Por Núria Vilà / (Twitter: [@nurivila1](#)), en [Cafè amb Llet](#), 27/01/2015*

Dolors Bramon (Banyoles, 1943) es un referente para hablar sobre el islam. Con más de 20 años de experiencia impartiendo clases sobre islamología en la Universidad de Barcelona y continuas conferencias “predicando” —como dice ella misma— la esencia de esta religión, escucharla se ha convertido en un antídoto contra la islamofobia. Bramon, doctora en filología semítica, rechaza expresiones ampliamente aceptadas para referirse a acciones terroristas como el atentado contra la revista ‘Charlie Hebdo’ y un supermercado de comida judía: según dice, ni se puede hablar de yihadismo, ni ningún grupo puede atribuirse la denominación Estado Islámico, ni se puede reconocer la existencia de un nuevo califato.

Las horas posteriores al atentado contra Charlie Hebdo fue trending topic en España la etiqueta #StopIslam. En cambio, en Francia era #IslamNonCoupable. Detrás de este tipo de sucesos a menudo se produce un auge de la islamofobia. ¿Cómo interpretas la reacción social ante el atentado?

Si se puede extraer alguna lectura positiva de los días posteriores a estos atentados terribles y execrables, es que, en mi opinión, en Francia, pero también en España, se ha notado

también es malo. En este sentido y siguiendo el símil que acabamos de explicar, las culturas atrasadas necesitarían una pequeña ayuda para llegar a nuestro nivel, los subdesarrollados de intervención directa pero podrían conseguirlo, a los primitivos no los podemos ayudar aunque sí proteger. Sin embargo, con los equivocados no es tanto una cuestión de ayuda o no ayuda para progresar, sino más bien de un cambio de rumbo profundo que les acerque a nuestros valores y normas. Determinación que pueden tomar de forma voluntaria o no.

enseguida que ha habido condenas de musulmanes, que han empleado lemas como “Esto no es el Islam” o “No en mi nombre”. Terrorismo e islam son dos palabras que no pueden ir unidas. No creo que sea lícito hablar de terrorismo islámico: es terrorismo y punto.

Los autores del atentado contra Charlie Hebdo se criaron en Francia. ¿Hay un riesgo de radicalización de musulmanes que viven en sociedades occidentales?

Cualquiera puede enloquecer, tanto si somos musulmanes como si no. Una secta la definimos como una agrupación alienante, es decir, que la persona que entra pierde la capacidad de pensar de manera libre. A la gente que se escandaliza porque un musulmán se puede radicalizar, yo le digo: y cuántos católicos o hijos de familias católicas están hoy enganchados por una secta?

¿Los fanatismos y los fundamentalismos pueden erradicarse?

Sí: con educación, con escuelas y enseñanza. Boko Haram significa “Prohibida la educación occidental”. Lo que no quieren es que la gente aprenda a pensar, sepa manejar un ordenador o un teléfono.

Dentro del autodenominado Estado Islámico hay muchos combatientes que se han criado en países occidentales y han tenido acceso a la educación.

Sí, y en escuelas estupendas. Por supuesto, al igual que los que se han hecho de una secta y han nacido en buenas familias. Lo que pasa es que tenemos tendencia a verlo diferente. En Estados Unidos, el país de la democracia, dos o tres veces al año leemos que alguien ha entrado armado en una escuela, se ha puesto a disparar y ha hecho una matanza. Pues sí, hay gente que hace esto a pesar de la educación que haya podido tener.

¿El papel que han tenido las intervenciones militares de las grandes potencias occidentales no es relevante? ¿No han alimentado el odio?

La culpa nunca es de un único actor. Es una evidencia que la actuación del trío de las Azores en Irak fue un desastre. Dijeron que iban a llevar la democracia y lo que llevaron fue la guerra, el enfrentamiento entre chiíes y suníes, que no existía en el islam de toda la vida. Ha hecho mucho daño también Israel, aliado de Estados Unidos, en Palestina. Han hecho mucho mal las torturas en la cárcel de Abu Graib, y la cantidad de cosas que no sabemos.

A finales de junio, el líder de Estado Islámico, Al Bagdadi, apareció proclamando el califato y autoproclamándose él como califa de este pretendido Estado. ¿Es una incongruencia?

Esto es otra barbaridad. Hoy en día en el islam no puede haber ningún califato. Califato significa territorio gobernado por un califa, y califa significa sucesor de alguien, del enviado de Dios, en este caso Mahoma. La institución del califato data del año 635. El califa siguiente fue sucesor del sucesor del enviado de Dios, y hasta 1917 se mantuvo una especie de ficción califal que ostentaba el Imperio otomano, que aquel año, en perder la Primera Guerra Mundial, se fue al traste. Entonces Atatürk instituyó la república laica y declaró abolido el califato. Ningún musulmán protestó. Por tanto, el califato no existe. Están jugando con mentiras que Occidente, ignorante, se las cree.

Otro error, según explicas, es llamarlos yihadistas.

Yihad en realidad quiere decir esfuerzo. Esfuerzo por ser cada día un mejor musulmán. Pero también hay otra lectura que significa esfuerzo para defender las fronteras del islam. Si tu eres un musulmán afgano y la Unión Soviética invade tu país, tienes derecho a repeler aquella invasión.

Aunque el atentado a Charlie Hebdo se haya perpetrado en Francia, el pretendido Estado Islámico está haciendo muchos más atentados contra musulmanes. ¿Por qué?

Ellos dicen tener la verdad, profesar el verdadero islam, y empiezan por matar a sus propios hermanos musulmanes. Actúan como una secta, pero tienen mucho dinero, porque, cuando llegaron a Mosul, la segunda ciudad más importante de Irak, saquearon todos los bancos y los museos. Se han financiado traficando con reliquias antiguas, un fenómeno del que se habla poco o nada, y que es muy grave, porque quien compra estas piezas son los ricos de la península Arábiga y de Occidente. También se ha denunciado que financian sus actividades con el tráfico de órganos.

¿La clave sería que en los países de mayoría musulmana se produjera una separación entre religión y Estado?

Iría bien. Pero Turquía lo hizo, y ¿qué premio ha obtenido? No le han dejado entrar en la Unión Europea. Países como Egipto de Nasser, Túnez de Bourguiba e incluso Argelia de Bumedíán, eran gobiernos que querían ser laicos. Occidente no los dejó, porque por sus intereses en la región ha preferido que siga gobernada por dictadores.

Hay mujeres musulmanas que no es que estén sometidas a la voluntad del hombre, sino que ellas mismas creen que su papel es el mismo.

Mi abuela también lo creía. Si te educas con estos valores, al final te los crees. Las primeras feministas fueron egipcias y turcas, cuando las españolas aún no sabían ni qué quería decir, eso del feminismo. Esto fue a principios del siglo XX, antes del Egipto de Nasser. Los movimientos feministas tempranos salieron en los harenes, porque eran mujeres que tenían tiempo libre y acceso a cultura y libros. Cuesta creerlo, pero es así.

Después de tantos años estudiándolo, ¿eres optimista respecto del futuro del islam?

Sí. Veo que cada día son más los musulmanes que acceden a la cultura occidental, que no quiere decir que sea mejor, pero sí que al menos es racional. La desgracia del islam de ahora es que el islam progresista, que existe, no tiene dinero, mientras que el islam que tiene dinero, que es lo que yo llamo el petroislam, es el más reaccionario. Los países que tienen petróleo son los que no permiten conducir a las mujeres o las hacen ir tapadas de arriba abajo ... Esto no lo dice el Islam: son ellos que han dicho que lo dice.

¿Y como lo hacen para sesgar el significado original del islam estas personas con dinero?

Arabia Saudí reparte y regala coranes mal traducidos. Hay que decirlo: tergiversan y engañan. El problema es que el 99% de los musulmanes no entiende aquel árabe, porque nadie habla ya el árabe en el que está escrito el Corán. Cuando lo traducen a cualquier idioma, escriben lo que quieren. Y esto es un problema gravísimo, porque el imán te puede decir que en el Corán dice que te tienes que tapar, pero como los que hablan árabe ya no saben aquel árabe, los puedes hacer creer que dice lo que no dice .

¿El peso de la tradición se puede ver como un problema para que la mujer logre avances?

Entre tu madre y yo ya hubo un salto. Entre tu abuela y la mía, un salto. Tú ya te lo has encontrado hecho, pero cuidado, que si van ganando los del PP, iremos hacia atrás todas las mujeres.

Què és Unitat Contra el Feixisme i el Racisme

És ben conegut l'increment del feixisme i la xenofòbia arreu d'Europa. Amb el rerefons de la crisi, els grups feixistes aprofiten la desesperació de la gent per vendre falses "solucions", basades en la xenofòbia. Aquest és un fet que ens preocupa i al qual creiem que cal fer front.

Per això, cap a finals de 2010, es va crear la plataforma unitària Unitat contra el Feixisme i el Racisme, que ara integra centenars d'associacions, entitats i formacions polítiques. El moviment contra l'extrema dreta i les seves idees ha de ser el més ampli possible. Ja hem demostrat que forces molt diverses poden treballar plegades entorn d'uns punts bàsics compartits. Aquesta plataforma du a terme un treball tant de sensibilització (destapar la naturalesa real dels grups d'extrema dreta; refutar els tòpics racistes i xenòfobs...) com de mobilització, per tal de denunciar i frenar les manifestacions feixistes i xenòfobes.

A l'Estat espanyol i a Catalunya l'extrema dreta pren diferents formes, des dels grups obertament nazis fins a formacions d'ultradreta camuflades de demòcrates, passant pels nostàlgics del franquisme. La seva presència en les institucions municipals ha tingut ja efectes nocius en les

localitats afectades. Cal, doncs, evitar que aquesta presència s'ampliï i que el discurs feixista i xenòfob entri en altres institucions de representació política.

D'altra banda, aquests grups feixistes han encetat una altra via per guanyar-se l'opinió pública: el repartiment d'aliments, joguines i productes de primera necessitat entre la població que ho necessita, però on s'exclou la població immigrada. Aquí cal també una tasca de desemascament dels seus veritables objectius: el trencament de la cohesió social, l'extensió del discurs xenòfob, islamòfob, homòfob... i l'enfortiment del moviment feixista.

L'experiència arreu d'Europa evidencia que no serveix de res ignorar l'amenaça de l'extrema dreta. Tampoc no n'hi ha prou amb una resposta que provingui, únicament, d'un sector minoritari. El que han demostrat UCFR, i moviments semblants en altres països europeus, és que un moviment unitari que doni cabuda a tothom, que assenyali els feixistes com a tals i que mobilitzi de manera àmplia en contra seu, sí que els pot aturar.

Unitat contra el feixisme i el racisme

Barcelona, 16 de desembre de 2014

<http://unitatcontraelfeixisme.org>

<http://www.facebook.com/unitatcfr>

<http://twitter.com/#!/UnitatvsRacisme>